

A nemzet konkolya

„Még magasról nézvést megvolna az ország...” — mondta (igaz, régen) egy Ady nevű költő, s miközben magamat bízattatva dünnyögöm sorait, mind többször fog el a kétely, igazán megvan-e még? Elvégre az utóbbi hetekben folyamatosan győzködtek arról drámai modorban előadott leleplezések, hogy árulják a hazát, árulja itten a La Stampának nyilatkozó köztársasági elnök, árulja az Egyenleg stábjá, árulja Konrád György, és árulja Eörsi István, s akkor csupán azokat soroltam fel, akikről mostanában esett szó, holott árulást és nemzetgyalázást tulajdonképp azóta emlegetnek, amióta egyáltalán létezik, működik ellenzék, mármint legális. Ha pedig ennyien és ennyire árulják a hazát, mit tudom én, tán már rég el is kelt...

És nem akárcik mondják, hogy el vágyunk árulva, a legnagyobb kormánypárt ügyvezető elnöke állítja, katolikus főpap állítja, parlamenti képviselő állítja! Magában véve már az is hazaárulás lenne, ha nem hinném el nekik, hogy hazaárulás történt. Mi több, a képviselő arra is felszólította a Tisztelt Házat, hogy alkosson új törvényt, melynek szigorával lesújthat a rágalomhadjáratban részt vevő „nemzetgyalázókra”. Ha nem teszi meg, „a tízmillió magyarországi védtelennek érezheti magát a belső ellenséggel szemben” — szolt az indoklás, amit nem is csupán a maga, de a Magyar Szellemi Védelem és Dacegyelet nevében hirdetett ki a honatyá. S hogy végtére is ki és miként követi el ezeket a förtelmes bűnöket? „...Akik Magyarországot jó hírnevét hónapokon, sőt éveken keresztül befektették, a törvényes felelősségrevonás elől még idejében külföldre szökött újságíróöspredék, amely a nagy nemzetközi zsidó sajtó- és táviratügynökségekkel karöltve folytatott javarészt koholt, hazug híreken alapuló, tervszerű rágalomhadjáratot Magyarország, illetve az új nacionalista államberendezkedés ellen...” Jaj, bocsánat, most veszem észre, hogy a cédláim összekeveredtek, ez az idézet nem 1994-ből való, hanem Bosnyák Zoltánnak 1937-ben, A Cél című „fajvédelmi folyóirat” hasábjain megjelent cikkéből. A két megnyilatkozásban, mint látható, a „rága-

lomhadjárat” kifejezésen túl semmi sem azonos. Igaz, Bosnyák Zoltán valamelyest toleránsabb, mint képviselő kortársunk, hiszen ő megengedi, hogy a hazánkat befejeztítő hírek csak „javarészt” koholtak, míg a MIÉP-es honatyá ilyesmit elvben se tart elképzelhetőnek, ezért hát újfent elnézést kérek iménti tévedésemért.

Azt viszont annál inkább helyeslem, hogy a nemzetgyalázás büntetnének elkövetése legyen független attól, vajon a külföldön, illetve idehaza, de külföldiek előtt elhangzó állítás igaz-e vagy sem, tényeken alapul-e, vagy újból szopták? Legjobb, ha ahhoz tartjuk magunkat mi is, amit 1932-ben, az akkor Egységes Párt értekezletén mondott az éppen miniszterelnökké lett Gömbös Gyula: „Az olyan kritikák, amely külföldön árt a nemzetnek, hibáztatomi!”.

Egyetlen mozzanata van a törvényt óhajtó képviselői megnyilvánulásnak, amellyel vitába szállnék: nem értem, miért követel „új” törvényt a nemzetgyalázók ellen. Elég volna ismét hatályba léptetni egy régebbit, egy pontosan 55 évvel ezelőt, a patinás dolgoknak úgyszólván nagy a keletje manapság. Hazaárulókban, konkolyhíntőkben, nemzetgyalázókban, kútmérgezőkben akkor is bővelkedtünk, ama régi országgyűlésnek így hát gondoskodnia kellett arról, hogy jogszabály híján megbélyegezetlenül, kiközösítetlenül ne maradjanak.

Egy 1941. október 12-én kelt bejegyzés áruklodik erről Radnóti Miklós Naplójában. „M.T.I. jelentés a reggeli lapokban: Eckhardték után Vámbéry Rusztemet és társait is megfosztották a magyar állampolgárságtól külföldön gyakorolt nemzetellenes tevékenység miatt. A »társai« között: Buday Gyurka...”

E neveket látván nem akartam hinni a szememnek. No nem a radikális, liberális esszéista és jogtudós, Vámbéry Rusztem miatt. (Őt már magában az is gyanússá tehetette, hogy VII. Edward angol király volt a keresztapja.) Még csak nem is Radnóti barátja, a Szegedi Fialatok Művészeti Kollégiumából indult világhírű fametsző, Buday György neve készített álmétködéssé. Hüledezni azon kezdtem, hogyan kerülhetett ilyen társaságba Eckhardt Tibor, aki egy egészen más irányú (bár szintén szegedi) gondolat elkötelezettje, az Ébredő Magyarok Egyesületének alapító tagja, a Fajvédő Párt egyik vezére, a Revíziós Liga ügyvezető alelnöke volt? Ő vajon mivel valóstotta meg, ahogy a hivatalos lap kommunikációjában áll, „az 1939. XIII.t.c. 8. §-ában foglalt felhatalmazás alapján a tövény (I.) bekezdésének 5. pontjába ütköző, a nemzet érdekeit súlyosan sértő tevékenységet”, amely miatt magyar állampolgárságától megfosztották? És mivel követte el ugyanezt Révai András, a Pester Lloyd, a budapesti székelyű, német nyelvű kormánylap londoni tudósítója? Mely tetteivel valóstotta meg ugyanezt a cselekményt „...a Nagybányán, 1902. március 2-án született, ifjabb dr. Iványi-Grünwald Béla, volt országos allevéltárnok” (mellesleg: nemzetközileg elismert, kiváló történész), akinek állampolgárságtól való megfosztását 1942. augusztus 27-én adták hírül — diadalmasan a jobboldali, szűkszavúan a maradék liberális — lapok?

Eckhardt Tibor (és a többiek, csak nekik nem kellett akkora fordulatot végrehajtaniuk), a németbarát magyar külpolitikával és annak belpolitikai következményeivel fordultak szembe. Eckhardt azzal hintett konkolyt az itthon és külföldön élő magyarok

közé, hogy kiáltványban figyelmeztette őket az egyoldalú germán orientáció veszélyeire. Buday György tiltakozó cikket írt a The Timesba. Révai András az Angliai Szabad Magyarok Egyesületének alapítója volt, Iványi-Grünwald Béla pedig a BBC náciellenes, magyarnyelvű adásainak vezetője lett. Nincs mese: valamennyien rossz híreket költözték külföldön a hivatalban lévő magyar kormány politikájának. „A nemzet érdekeit” súlyosan sértették azzal, hogy megtagadták a Nagy Germán Szövetségést.

Sajnos; ahogy telt-múlt az idő, nőtt az efféle hazaárulások, konkolyhíntő nemzetgyalázások száma. Még csak külföldre se kellett menni ahhoz, hogy valaki külföldiek előtt gyalázhassa a nemzetet, ugyanis — ahogy a nemzetvezető 1944. október tizenötödikei Hadparancsában olvasható — „A külső ellenség Hazánk földjén áll!” Az állampolgárságnak az 1939. XIII.t.c. 8. §-ának (I.) bekezdés 5. pontjára való hivatkozással történő megvonása ilyen körülmények közt már nem lehetett eléggé elretentő hatású. Pedig sok volt „az áruló, nemzetvesztő, néprontó, aki meggátolja Nemzetünk legteljesebb erő kifejtését, megbontja akarati egységét. E konkolyhíntőket, celszövőket, megalkuvásra kész szolgálteket, a józanság és tárgyilagosság mezében tetszelgő velőig-gyávakat kérlelhetetlen kíméletlenséggel el kell távolítani tiszta cselekvésünk útjából!”

Itt van hát a minta, az egyszer már bevált hagyomány, nem szükséges éppen most, amikor a hátralévő néhány hónapban tömérdek törvény megalkotása terheli az országgyűlést, a nemzetgyalázók ellen is újat alkotni. Sose szégyen tanulni a régiektől, csak persze tudni kell, mi az, amit már megcsináltak. Egyébként senki se gondolja e sorok írójáról, hogy maga ne rühellné a hazaárulókat. Csak éppen — már megint! — ebben is Adyra hallgat: „Aki ellensége a haladásnak, az emberi szellem feltétlen szabadságának — hazaáruló, ha nem is tesz egyebet, mint örökösen a nemzeti himnusz éneki.”